

for hjemmet. Hensigten er, at der så vidt muligt fra begyndelsen vælges den foranstaltning - eventuelt en kombination af flere foranstaltninger - som må anses for mest formålstjenlig i forhold til de afdækkede problemer.

Det har imidlertid vist sig i praksis, at anbringelse uden for hjemmet i nogle tilfælde iværksættes for sent som følge af en misforstået opfattelse af, at alle de øvrige foranstaltningstyper, der er nævnt i lovens § 40, stk. 2, skal være afprøvet, før der kan træffes afgørelse om anbringelse af et barn eller en ung.

For at tydeliggøre, at opregningen i § 40, stk. 2, af mulige foranstaltninger ikke er udtryk for en form for rangfølge, hvor det påhviler kommunen at afprøve rækken af mulige foranstaltninger, eventuelt afsluttende med en anbringelse uden for hjemmet, foreslås det, at formuleringen i § 40, stk. 1, hvorefter *det bør tilstræbes, at barnet eller den unge kan blive i hjemmet*, erstattes med formuleringen om, *at der blandt de nævnte foranstaltninger skal vælges den eller de mindst indgribende formålstjenlige foranstaltninger*.

Forslaget om at ændre formuleringen i § 40, stk. 1, skal endvidere ses på baggrund af, at det efter forslaget til ændring af § 32 vil være præciseret i formålsbestemmelsen til reglerne for særlig støtte til børn og unge, at begyndende problemer hos barnet eller den unge så vidt muligt skal afhjælpes i hjemmet eller i det nære miljø. Forslaget ændrer således ikke ved, at der altid skal være proportionalitet mellem de problemer, der er, og den foranstaltning, der foreslås gennemført.

Det er samtidig foreslået, at kommunen i sin indstilling til børn og unge-udvalget skal angive, hvilke foranstaltninger, der har været iværksat eller tilbudt, og grundene til, at foranstaltninger af denne karakter nu kan anses for utilstrækkelige, eller hvorfor eventuelle foranstaltninger må anses for uanvendelige.

Endelig foreslås den nuværende betingelse i § 42, stk. 1, om, at afgørelser om anbringelse uden samtykke kun kan træffes, når det må anses for *godtgjort*, at problemerne ikke kan løses under barnets eller den unges fortsatte ophold i hjemmet, ændret til, at der skal være en *begrundet formodning for*, at problemerne ikke kan løses i hjemmet. Den ændrede formulering ændrer ikke ved kommunens forpligtelse til at overveje, om en mindre indgribende foranstaltning end en anbringelse er tilstrækkelig til at løse problemerne, men der er tale om et lidt lempeligere krav til dokumentationen for, at problemerne ikke vil kunne løses under barnets eller den unges forbliven i hjemmet. Forslaget hænger sammen med, at det har vist sig i praksis, at det nuværende dokumentationskrav i visse tilfælde opleves som en barriere for tidlige beslut-

ninger om anbringelse uden samtykke i situationer med massiv omsorgssvigt, især over for helt små børn, eller mindre søskende til anbragte børn.

4.4. Kontinuitet i anbringelsen

Undersøgelser foretaget af bl.a. Socialforskningsinstituttet har vist, at nogle anbragte børn og unge i for høj grad udsættes for skift i anbringelsessted under opvæksten. Der kan både være tale om hjemtagelser/givelser og efterfølgende genanbringelser, og om uplanlagte skift fra et anbringelsessted til et andet. Tidligere forskningsresultater har utvetydigt peget på, at gentagne anbringelser og de brud i opvæksten, som disse hjemgivelser og genanbringelser medfører, er nogle af de faktorer, der stærkest påvirker barnets/den unges udviklingsbetingelser i negativ retning.

Som et led i muligheden for at en anbringelse forløber godt og kontinuerligt, er det meget vigtigt, at der er et godt samarbejde og en god kontakt med forældrene. Det gælder både forældrenes forhold til kommunen, til anbringelsesstedet og til børnene. Et godt samarbejde forudsætter ofte at forældrene har en vis forståelse for og accept af anbringelsen.

En støtteperson til forældrene under anbringelsen af barnet kan ud over den direkte støtte til forældrene dermed også have en meget gavnlig effekt for kontinuiteten i anbringelsen og for barnets udvikling.

Forældre til børn og unge, der er frivilligt anbragt, kan når som helst tilbagekalde samtykket til anbringelsen. Barnet eller den unge kan herefter hjemtages, med mindre betingelserne for en anbringelse uden samtykke er opfyldt. Hvis barnet eller den unge er anbragt uden samtykke, skal der ske hjemgivelse, når betingelserne for anbringelsen ikke længere er opfyldt.

Problemerne omkring hjemtagelse/-givelse knytter sig især til 2 situationer.

Den ene situation er spørgsmålet om forberedelse af en hjemgivelse i de tilfælde, hvor forældrene trækker et samtykke tilbage, uanset formålet med anbringelsen ikke er nået.

Den anden situation er spørgsmålet om, hvorvidt det vil skade barnets sundhed eller udvikling at blive flyttet fra anbringelsesstedet - uanset at formålet med anbringelsen er nået - i tilfælde hvor grundlaget for en anbringelse uden samtykke ikke er opfyldt. Det kan være i situationer, hvor forældrene trækker samtykket til en frivillig anbringelse tilbage, eller hvor betingelserne for en anbringelse uden samtykke ikke længere er opfyldt.

Efter servicelovens § 53 skal kommunen, inden der træffes afgørelse om anbringelse, udarbejde en plan i alle anbringelsessager. Planen skal bl.a. angive formå-